

INAUGURACIÓ DE LA JORNADA DEL CERCLE D'ESTUDIS SOBIRANISTES 'CATALUNYA, ESTAT INDEPENDENT A EUROPA? LES PERSPECTIVES D'AMPLIACIÓ INTERNA A LA UNIÓ EUROPEA'

Barcelona, 19 de febrer de 2010

Molt bon dia, 'good morning', 'egunon'. Senyora ministra, senyora eurodiputada, senyor eurodiputat, president de la fundació Cercle d'Estudis Sobiranes, representants de l'Oficina del Parlament Europeu a Barcelona, portaveu d'Horitzó Europa, senyores i senyors, a Catalunya es discuteix força, és un exercici que fem sovint. Però una cosa és discutir i una altra cosa és debatre, i jo, personalment, de vegades trobo a faltar aquest debat més seré i més rigorós, que és el que permet mirar a mitjà i a llarg termini, i sobretot el que permet és enriquir i reforçar les propostes que són, o que han de ser, propostes de país. Per tant, el meu atreviment avui aquí essencialment és aquest: voler que es faci el debat amb rigor i amb serietat.

En els temps que vivim es defensen i s'ataquen idees, voluntats, gestos, posicions... Però aquests atacs no van acompanyats sovint del veritable diàleg sobre els arguments i sobre la lletra petita dels plantejaments. En tenim molts exemples, i exemples importants i recents. El mateix debat sobre la llei electoral, o fins i tot sobre la mateixa crisi econòmica que patim, requeriria molt més aquesta visió de país llarga, aquest sacrifici de pensar en el país i no tant en el partit, que no és la norma habitual, per desgràcia. I, des d'aquest punt de vista, fer un debat més rigorós, més seré, amb la mirada posada una miqueta més enllà de la immediatesa, crec que és important.

Per tant, els agraeixo la possibilitat d'obrir aquesta jornada, que ve a incidir sobre això mateix, és a dir, sobre un aspecte concret d'un projecte polític amb voluntat d'abordar-lo sobre el terreny de les possibilitats jurídiques i les possibilitats tècniques. Per tant, amb rigor.

El projecte de fons que inspira aquesta jornada és el de la independència de Catalunya, un projecte polític, un projecte de país, que comparteixen molts catalans, d'altres no, que ve de lluny i que els darrers anys guanya força en la nostra societat, i segurament guanya força com una alternativa, com una alternativa més que fins ara potser no tenia el mateix pes pel que fa al marc de relacions amb l'estat espanyol. Fins ara el debat de les relacions de Catalunya amb l'estat espanyol era marcat per un àmbit. Ara s'hi ha afegit un altre element, que és aquest. Hi ha una part dels ciutadans d'aquest país que l'incorporen com una de les possibilitats.

Per tant, aquesta presència de la idea de la independència de Catalunya en el debat polític també ha tingut, evidentment, repercussions des del punt de vista de la representació política a les institucions. No és una opció majoritària a les institucions públiques, evidentment, però és visible. I, en tot cas, hi ha un altre factor també molt important, i és que s'ha descriminalitzat. És a dir, s'han situat en el centre de l'opinió pública, del debat polític, molts dels plantejaments i moltes de les reivindicacions que al llarg de la història s'han anat repetint des d'aquesta opció. Per tant, el que fa uns anys era una opció política que s'amagava, que com a molt era marginal, si no utòpica, ara comença a ser una possibilitat real. Una possibilitat més, però una possibilitat real.

Això, per mi, ha tingut conseqüències quant al pensament polític, i també quant al marc teòric que defineix el projecte. I m'explicaré molt ràpidament.

Fins fa poc, el centre del debat sobre la qüestió de la independència eren les seves raons. O sigui, la preocupació fonamental era explicar el perquè. Era allò que ens havíem de justificar i a més tractar de convèncer. Avui, el projecte polític de defensa de la independència de Catalunya no solament ha crescut i ha obert una nova etapa, sinó que al perquè s'hi ha afegit el com. I aquesta és una diferència substancial: com aconseguir fer-ne una realitat i com gestionar aquesta possible realitat. Per tant, com construir un estat a l'Europa del segle XXI.

Pel que fa a aquest com, com hi arribem, fa temps que s'han posat sobre la taula algunes línies estratègiques, rums a seguir, de vegades contradictoris, però també és veritat que no s'ha entrat gaire en la lletra petita. Dit d'una altra manera: s'han traçat grans camins sobre el mapa, però aquests camins s'han de detallar, s'hi ha de veure la topografia, s'ha de saber quins instruments caldrà fer servir en cada moment per convertir aquest traçat, el traçat d'aquest projecte polític, en una realitat.

I en aquest sentit són diverses les iniciatives que es donen, iniciatives d'aquesta nova etapa en què es troba el sobiranisme com a projecte de país. I aquí voldria agrair públicament també les aportacions valuoses que ha fet des del 2007 el Cercle d'Estudis Sobiranistes. I aquesta jornada d'avui, evidentment, n'és un bon exemple: rigor, bona feina, informes detallats sobre la taula, com el que presentarà tot seguit avui aquí el doctor Antoni Abad, i, sobretot –sobretot–, a l'hora del debat, fer-lo sense por i amb perspectiva plural i qualitat. Penso que només veient la llista de participants queda clar el valor d'aquesta contribució al debat polític del nostre país. Tot plegat, posant sobre la taula una qüestió que és fonamental, que és la de la Unió Europea, una qüestió que a més no la podem centrar més en l'abstracte. Abans es deia que el 70 per cent de les lleis de la Unió Europea ens afecten. Molt bé, doncs no la podem centrar més en l'abstracte,

l'hem de centrar en la realitat, i una de les realitats és les perspectives d'ampliació interna d'aquesta Unió Europea.

El fet és que Catalunya no solament forma part de l'estat espanyol, sinó que formant-ne part forma part de la Unió Europea. I si algú fa un cop d'ull, per exemple, a l'actual estatut d'autonomia, podrà comprovar la forta presència de la Unió Europea en l'articulat. I en alguns temes jo diria fins i tot que més que forta és constant, la qual cosa també expressa una certa voluntat des del punt de vista de país, una voluntat que jo diria que històricament és part integrant del nostre ADN, de la manera de fer política que tenim a casa nostra.

Europa és el gran terreny de joc de la Catalunya del segle XXI, i en cap cas no ens podem plantejar seriosament tenir un estat propi sense tenir clara aquesta qüestió cabdal. Per això mateix, i perquè el debat sobre qualsevol projecte polític que es plantegi a Catalunya s'ha de fer des del rigor dels arguments, i no solament des dels sentiments i els prejudicis, calen exercicis com el que avui es farà aquí. No es poden acceptar profecies interessades sobre el que passaria o el que passarà, sinó que cal posar sobre la taula el context, jurídic i polític, en què ens trobem i les alternatives concretes, jurídiques i polítiques, que es poden plantejar.

Hi insisteixo: Catalunya ha de ser capaç de debatre amb rigor, amb detall, i ho ha de fer sobre els projectes de país que viuen al seu interior. I per fer-ho ha de conèixer les possibilitats reals que planteja el context, i no solament el context estatal, per descomptat. Ha de conèixer a fons quin és el context europeu. No es pot despatxar la qüestió, cosa que també s'ha fet sovint històricament, amb allò de "no ens deixaran mai". Tampoc s'ha d'ignorar la realitat. Cal conèixer els detalls i les opcions.

I hi insisteixo: aquesta jornada, precisament, respon a això. Les aportacions que s'hi fan no són solament per fer reflexionar els qui defensen la sobirania, i aquí és on hi ha el valor real, sinó que són per fer reflexionar el conjunt del país, que és el que reclamo de manera insistent. I per això m'atreveixo –per això m'atreveixo: perquè el debat és absolutament necessari, la reflexió és absolutament necessària, al principi del segle XXI que vivim a Catalunya.

El debat sobre els projectes de país ens interessa a tots, i ens interessa per una qüestió, fins i tot, de la mateixa qualitat de la democràcia. Ens interessa com una societat que ha de ser participativa i que s'ha de voler implicar en el bé comú. Es comparteixin o no es comparteixin les tesis de fons, és un exercici de democràcia. Per tant, és un exercici de política amb majúscules. I aquest exercici és el que reivindico, ara sí, amb tota la contundència com a president del Parlament. El segle XXI, o som capaços de fer la política d'una altra manera o acabarem no fent res.

Per tant, permetin-me que acabi les meves paraules agraint a tots els ponents la seva participació, les seves aportacions, les seves reflexions, i també felicitant Horitzó Europa i la fundació Cercle d'Estudis Sobiranes i agraint-los l'organització d'aquestes jornades i la tasca que més enllà d'aquestes jornades porten a terme.

Només em resta dir-los que facin molt bona feina, i sobretot desitjar que amb les aportacions a la reflexió sobre aquest horitzó que tots plegats somiem, d'una manera o d'una altra, però que veiem que realment és possible, a partir d'avui tinguem encara més arguments, arguments seriosos, rigorosos, per fer millor la nostra feina.

Moltes gràcies i, hi insisteixo, molt bona jornada.